SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 168. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER, 3, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го ВЕРЕСНЯ 1994. Ч. 168. РІК CI

Рух закликає об'єднатися перед небезпекою

Львів (Р.Р.), — Тут 31-го серпня очолюваний Ларисою Скорик Всенародний Рух України, який створився 1992 року після розколу Народного Руху України, ухвалив звернення до українського народу під гаслом „Об'єднаймося перед небезпекою".

„Різка зміна політичної ситуації в Україні після виборів Президента депутатів і голови Верховної Ради веде до гострого протистояння двох головних політичних сил — національно-демократичних, які твердо стоять на позиціях української державности і незалежности та антиукраїнських, промосковських, імперіялістичних, пробільшовицьких, які відкрито, приховано ведуть політику знищення української незалежної держави. Більш, ніж стурбуваність викликає угода про так звану митну службу двох держав, що означає відмову України від власної митної служби і відкриття східних кордонів. Отже, зроблено крок до ліквідації незалежности.

На зустрічі з міністром закордонних справ Росії Олександер Мороз однозначно заявив, що Україна у своїй зовнішній політиці не зробить жодного кроку попередньо не порадившись і не проконсультувавшись із своїм 'старшим братом'. Це значить, що Україна фактично відмовляється від самостійної зовнішньої політики і таким чином сходить до статусу, який мала в цих питаннях УССР", — сказано у зверненні ВНРУ. Тому керівники Львівської організації ВНР закликають єднатися. і відстоювати незалежність держави.

Селянські демократи звернулися до Президента України

Київ (Р.Р.). — Тут 30-го серпня в газеті „Вечірній Київ" надруковано звернення Української Селянської Демократичної партії до Президента України. Як сказано у зверненні, УСДП вважає, що керівні кола Росії вели і ведуть цілеспрямовану політику на знищення незалежности і державности України, підрив її економіки, на спустошення її матеріяльних ресурсів та перетворення України на губернію Російської імперії. І допомагає їм у цьому „п'ята колона" запеклих шовіністів, які живуть в Україні. Цьому процесові сприяло те, пишуть автори звернення, що кордони України були відкриті для безперешкодного вивезення її матеріяльних цінностей.

„Росія винна українському народові принаймні 10 більйонів долярів (і це ганебно замовчується, зате роздмухується 'борг' України за газ 1.5 більйона долярів). Угодовська політика попереднього керівництва не дозволяла брати належне мито за транзит через Україну аміяку, нафти і газу (мінімум шість більйонів долярів на рік). Безплатно провозить Росія 88 відсотків свого експорту в Европу через нашу територію (а це 8 більйонів долярів мита щорічно). Цинічно утвердився нерівний обмін товарами (фактично ми платимо за всі товари з Росії майже сім разів більше від світових цін, а продаємо свої товари у 8—10 разів дешевше — ось чому наш бюджет є посудиною без дна і чому життєвий рівень українців нижчий, ніж в Росії)", — сказано у зверненні.

За підрахунками фахівців УСДП, Росія заборгувала Україні за останні три роки 56 більйонів долярів. Тому УСДП закликає покласти край дискримінації України Росією вже під час майбутньої зустрічі з президентом Росії Борісом Єльциним. Селянські демократи пропонують встановити еквівалентний обмін товарами і домогтися виплати компенсації за тактичну ядерну зброю, що забезпечить Україні нафту і газ на сім років. Крім того, УСДП пропонує зупинити ядерне розброєння і відновити його лише тоді, коли всі ядерні держави, в тому числі Росія і ЗСА, також почнуть розброюватися.

Від імени селянських демократів заяву підписав голова УСДП Сергій Плачинда.

У Києві відбудеться конґрес юристів

Торонто (СКУЮ). — II Міжнародний конгрес українських юристів відбудеться 21—24-го жовтня ц.р. Йому передуватиме II Всесвітній конґрес суддів, що проходитиме 19—20-го жовтня. Окрім суддів з України, будуть запрошені також судді з Великобританії, Німеччини, Франції, Голляндії, ЗСА та Канади.

На конгресі юристів запрошено виступити к. лишнього прем'єр-міністра Маргарет Тачер. Серед виступаючих будуть також амбасадор Володимир Василенко (Бельгія), суддя Михайло Кірбий (Австралія) та д-р Дмитро Ціпивник — президент Світового Конгресу Українців. Конгрес відкриє Президент України Леонід Кучма.

Програма конгресу була затверджена 13-го серпня у Брюсселі, де збирався Міжнародний комітет СКУЮ. Новообраний член парляменту Володимир Стретович — голова Українського організаційного комітету — повідомив, що делегати на конгрес з України будуть вибрані від кожної области України, так само як додаткові делеґати з Києва та Севастополя.

Голова Міжнародного комітету Ігор Бардин зазначив, що програма конґресу буде погоджена з найважливішими законодавчими виданнями в Україні, включаючи Конституцію, та з прогресом реформ права та вільного ринку.

У засіданні Міжнародного комітету у Брюсселі взяли участь Сергій Головатий, Володимир Стретович та Галина Фріленд з України, Адріян Єнкала з Великобританії, Орест Єйна зі ЗСА, Володимир Дерев'янко і Михайло Кенкало з Австралії та Ден Білак й Ігор Бардин з Канади.

Делегати з Великобританії, Франції, ЗСА, Арґентини, Параґваю, Австралії та Канади також активно братимуть участь у конґресі. Дальшу інформацію можна одержати письмово за адресою: WCUL, 3029 Bloor Street West, Toronto, Ontario, M8X 1C5, Canada. Факс: (416) 234-9114.

МЕТРОПОЛІЯ НЮ ЙОРКУ ВІДЗНАЧИЛА ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

Парох церкви св. Юра о. П. Пащак, ЧСВВ проводить молитву в часі відзначення третьої річниці незалежности України в Ню Йорку.

Голова УАКР У. Дячук промовляє на відзначенні третьої річниці незалежности України в УНД в Ню Йорку.

(світлив В. Романюк)

Ню Йорк (М. Галів). — Заходами Українського Конгресового Комітету і Українсько-Американської Координаційної Ради при співучасті Української Місії при ООН та Генерального Консуляту України в Ню Йорку влаштовано святочний бенкет, що відбувся в Українському Народному Домі в Ню Йорку увечорі 25-го серпня ц.р. для відзначення третьої річниці незалежности і самостійности української держави. Напередодні, 24-го серпня, відбулося урочисте прийняття з нагоди українського національного свята для дипломатичного корпусу при ООН і запрошених представників української громади, яке влаштували Українська Місія при ООН, виконуючий обов'язки амбасадора Борис Гудима, генеральний консул України Віктор Крижанівський і генеральний представник „Авіялінії України" в ЗСА Микола Кравець, що відбулося в будинку постійних представництв нових незалежних держав при Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку. Тому святочний бенкет метрополії Ню Йорку не міг відбутися в цей сам день, бо представники української держави були заангажовані і не могли в той сам час бути на двох святкуваннях.

Дякуймо Всевишньому Господу Богу, що воскресив українську державу і визволив український народ з довговікової неволі і просім Його, щоб нагородив українську державу багатоліттям і добробутом. Цю третю річницю незалежности української держави, що є нашим національним святом, українська громада метрополії Ню Йорку разом з представниками української держави відзначили святочним обідом. Ми ще так недавно, далеко за межами своєї батьківщини, протягом довгого часу, символічно відзначали день незалежности і просили Господа Бога, щоб послав українському народові свободу жити вільно і незалежно на своїй прадідній землі. Господь вислухав наших молитов і ми, сущі в Україні і в розсіянні, є безпосередніми свідками цих радісних воскресних днів нашої Батьківщини. Правда, частково український народ в Україні і чимало українців у розсіянні забули, що було вчора і сподівалися зустріти сучасно воскресіння України з американським і західньоевропейським комфортом. Як бачимо, процес державотворення проходить дещо відмінним шляхом, але це є безповоротний шлях, шлях утвердження, росту, розвитку і добробуту українського народу у своїй незалежній державі. Хоч для декого річниця незалежности української держави сьогодні вже стала буденною, але для багатьох українців річниця нашої незалежности залишилася великим національним святом. Вони прийшли і заповнили залю Українського Народного Дому, щоб разом із представниками української держави радісно відзначити наше велике національне свято — воскресіння української держави.

Святочний обід відкрив голова ділового комітету, генеральний консул України Віктор Крижанівський (до комітету належали:

(Закінчення на стор. 3)

Україні потрібний космодром

Київ (Р.Р.). — Виконуючий обов'язки керівника Національного Космічного Агентства України Андрій Жолко - Титаренко відповів на кілька запитань кореспондента УНІАР. Він сказав, що від колишнього СССР Україна успадкувала найбільший у світі ракетобудівний комплекс у Дніпропетровському та найпотужніше конструкторське бюро „Хартрон" в Харкові, яке виготовляє системи управління для космічних апаратів. Загалом у ракетно-будівній галузі в Україні працює понад 140 підприємств, на яких виготовляються найкращі в світі ракетоносії, тому питання, чи є Україна космічною державою не має. Вона є космічною державою, бо українські космічні досягнення — унікальні, й таких розробок нема ні в Америці, ні у Франції. Однак українські ракети можуть запускатися лише з космодрому в Байконурі, Казахстан. Україна постачає в Байконур багато різного обладнання, без якого космодром припинив би свою діяльність.

Наприкінці минулого року, розповів Жолко-Титаренко, мова йшла про використання космодрому в Байконурі Україною, Росією і Казахстаном на акціонерних засадах, однак пізніше Казахстан погодився здати космодром у винайм Росії. Тепер, вважає Титаренко Україні та Росії треба дійти до згоди в цьому питанні".

Уряд ЗСА 5-го серпня ухвалив створити перспективні космічні транспортні системи, отже відкриваються двері для використання ракетоносіїв та інших українських розробок. Американська сторона також зацікавлена у використанні байконурського космодрому, тому Титаренко радить зберегти колективи і фахівців, які виготовляли ракети, а ЗСА дадуть їм працю. Про це була мова під час зустрічі з помічником міністра оборони ЗСА Ештоном Картером у Києві 11-го серпня. Така співпраця принесе Україні валюту і допоможе створити унікальні біологічні препарати для захисту довкілля і космічних експериментів.

Цього року, 2-го березня, відбувся перший запуск апарату, який офіційно зареєстрований як українсько-російський. Це наукова лабораторія, запущена з космодрому Плесецк українською ракетою „Циклон". Сама лябораторія створена у Дніпропетровському, і велика частина її програми

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Захопивши 360,000 долярів вкладників, організатори фірми „Укрбудтраст" зникли в невідомому напрямку. Компанія була зареєстрована через підставлених осіб — громадян України. Справжні власники — громадяни Естонії. Фірма гарантувала вкладникам вигідні умови — 10 відсотків щомісяця і 180 відсотків річних. Дивіденти обіцяли виплатити на початку вересня, але за кілька днів до цього зникли разом з грошима.

ЛЬВІВ. — На засіданні Обласної Ради обговорено питання приватизації та інвестицій. Львівщина стоїть на 21-му місці за обсягом приватизації по Україні, як зазначив професор Львівської Політехніки Олег Кузьмін, Україна в цьому відстала від Росії на два-три роки і сьогодні є велика загроза проникнення чужоземного капіталу за рахунок різних фінансових махінацій. За його словами, такі інвестиційні компанії як „Олбі-Україна", „Український дім селінгу" тощо не вкладають своїх капіталів в українську економіку, а діють через ринок цінних паперів, що є прямим пограбуванням України. На нараді вирішено орієнтуватися на національні інвестиційні фонди і компанії, які працюватимуть без залучення чужинецького капіталу. На Львівщині вже створена компанія „Українські інвестиції", яка спочатку діятиме через товариство „Львів-траст", а пізніше через мережу інвестиційних фондів при компанії. Якщо якась держава виявить бажання вкласти свої гроші в економіку України, то це мають бути конкретні прямі інвестиції.

ХАРКІВ. — Президент фірми „УКАР" Андрій Шаган висловив думку, що зміни у вищих ешельонах влади та очікуване вливання грошей у військово-промисловий комплекс приведуть до зміни акцентів у економічній політиці України. Ставка на військове виробництво може спричинити неґативні моменти, наприклад, підштовхнути до поступової, дедалі зростаючої залежности української економіки від російської, оскільки Росія теж збільшує військове виробництво. На думку Шагана, слід очікувати загострення відносин Президента України з Верховною Радою, котра повинна затвердити нові призначення Президента та реагувати на неконституційність деяких указів.

ЗСА формують міжнародні сили для інтервенції в Гаїті

Вашінгтон. — Оскільки економічний і дипломатичний тиск на гаїтянську хунту не дає ніяких вислідів, єдиною розв'язкою проблеми залишається збройне втручання. При цьому З'єднані Стейти сподіваються, що до складу міжнародної військової формації увійдуть, крім американців, вояки сусідніх країн. На зустрічі міністрів закордонних справ, яка відбулася у вівторок, 30-го серпня, у Кінґстоні, представники Ямайки, Барбадосу, Белізу, а також Трінідаду і Тобаґо дали згоду виділити для цієї цілі 226 вояків. Багамські острови, Антіґуа і Ґаяна покищо втрималися від участи у можливій інтервенції.

Очікується, що З'єднані Стейти власними силами забезпечать „першу хвилю" десанту, тобто захоплять військові укріплення і головні центри гаїтянських комунікацій, відтак на острів увійдуть інші учасники мироносної операції.

Представники Білого Дому підтвердили, що Адміністрація не вступає ні в які переговори з гаїтянською військовою хунтою. Кораблі американської берегової охорони пильно контролюють гаїтянське узбережжя.

Керівник громадської правозахисної організації „Транс-Африка" Рендол Робінсон висловив гостру критику на адресу Білого Дому з приводу зволікання зі збройним втручанням у гаїтянський конфлікт. Він сказав, що З'єднані Стейти не повинні дозволити, щоб демократію на Гаїті „захопила зухвала банда торгівців наркотиками".

В. Іванина очолив пресову службу Верховної Ради

Київ (УНІАН). — Тут 31-го серпня розпорядженням голови Верховної Ради України новим керівником пресової служби Верховної Ради призначено Василя Іванину, який раніше був першим заступником керівника пресової служби Президента і Кабінету Міністрів, а ще раніше працював відповідальним секретарем журналу „Дніпро". Попередній керівник Адам Войтович перейшов на пенсію.

Під час зустрічі з журналістами В. Іванина сказав, що парляментська пресова служба працює незадовільно, тому він має намір збільшити число її працівників з 5 до 10 осіб. Крім того, у Верховній Раді буде тепер спеціяльна кімната для парляментських кореспондентів з усією необхідною технікою. 31-го серпня В. Іванина провів першу нараду працівників пресової служби українського парляменту.

Голова постійної комісії Верховної Ради з питань засобів масової інформації Віктор Понеділко повідомив, що комісія готує кілька важливих законопроєктів щодо діяльности інформаційних агентств, а також Національного телебачення та радіо. Всі ці проєкти, за словами В. Понеділка, спрямовані на захист свободи слова. Можливе є обговорення нової кандидатури на посаду редактора газети „Голос України".

Американець встановляє стипендію в пам'ять дружини-українки

Вашінгтон. — Як інформують з Бюра Українського Народного Союзу, там надійшов зворушливий лист від Ричарда Л. Френкса з міста Дамаскус у стейті Мериленд, яким він повідомляє українську спільноту через наш часопис, що уфундував постійну стипендію в пам'ять своєї дружини Марії А. Мельник, яка померла несподівано 29-го травня ц.р. Стипендія призначена для студентів стейтового університету Огайо, в якому студіювало і познайомилося 20 років тому подружжя Френксів. Як довідуємося з листа, Л. Р. Френкс є урядником забезпеченевої компанії в стейті Мериленд. І він і покійна дружина були ентузіястами музики: Марія грала на фортепіяні, а Ричард на валторні. Обоє здобули університетські ступені з іншого знання, але постійно цікавилися музикою. Марія працювала якийсь час акомпаньяторкою хору клівлендської оркестри, а науку гри на фортепіяні почала, маючи сім років. Якийсь час вона навчала також в українській школі св. Йосафата в Пармі, Огайо.

У своєму листі Р. Л. Френкс заявляє, що ця форма стипендії призначена для студентів саме зацікавлених, як були вони, музикою і будуть студіювати у музичній школі університету Огайо. Це його спосіб відзначення пам'яті улюбленої дружини та того, що вона у житті зробила для української спільноти. Дві стипендії по 2,500 дол. річно будуть вже від наступного року, коли фонд досягне 50,000 дол., призначені для здібних дітей з Клівлендської парафії, які, як і покійна, закінчили гайскул в Пармі, Огайо, і хочуть студіювати гру на фортепіяні або грати у славній оркестрі університету Огайо.

Інформації про стипендії можна дістати у стейтовій школі музики Огайо: Mr. Don Gibson, at (614) 292-7664, Columbus, Ohio, а датки на стипендію, які є звільнені від податків, можна складати на адресу: Maria Melnyk Franks Memorial Scholarship Fund, P.O.Box 33, Damaskus, Maryland 20872.

ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА НЮЙОРКСЬКОГО ОСЕРЕДКУ СУМ РОЗПОЧИНАЄ НАВЧАННЯ

Ню Йорк. — Дирекція місцевої Школи Українознавства осередку СУМ ім. ген. хор. Т. Чупринки повідомляє, що навчальний 1994/95 рік цієї школи розпочнеться у суботу, 10-го вересня, о год. 9-ій ранку Службою Божою в церкві св. Юра. Після Служби Божої розпочнеться навчання та вписи нових учнів від дошкілля до 12-ої кляси. Кожної суботи діятиме англомовна кляса.

З нагоди Дня Праці, що припадає на 5-го вересня редакція „Свободи" буде в цей день закрита. Наступне число нашого щоденника появиться із датою [illegible] вересня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00, на півроку $32.00, на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

День Праці — кінець відпочинку

„...“ Все йде — все минає і краю не має“, — писав геніяльний Тарас, парафразуючи старогрецьку мудрість „панта рей“ (все пливе). День Праці — це одне з 10-ти американських так званих леґальних свят, — всі світські — за вийнятком тільки Різдва Христового і Великої П'ятниці, бо Великдень — Свято Воскресення — і так припадає завжди на неділю.

День Праці відповідав колись робітничому святкуванню у дні 1-го Травня, коли Другий Інтернаціонал охоплював чесний працюючий люд. Большевики скомпромітували те свято, перетворивши його у показ совєтської збройної сили і щойно Міхаїл Ґорбачов, приймаючи дефіляду на Красній площі у Москві, відсунув маршуючих вояків на задній плян. В Америці День Праці є межовим стовпом поміж літом, яке є сезоном відпочинку, коротших чи трохи довших вакацій — осінню, коли починається шкільна наука і коли відновляють свою діяльність всі громадські організації після двомісячної літньої перерви.

Коли літом мешканці мільйонових міст нарікали на нестерпну спеку, бо навіть спорадичні дощі не давали пільги, не всякаючи в землю, — то осінь, яка календарно починається у вересні, дає вічно невдоволеним людям нову причину до нарікання. Кожна пора року має свої принади і свої неґативні сторінки.

Насправді — в Америці нема весни, в якій розквітаються ранні квіти і зеленіє трава. Хіба є золота осінь із її багатством кольорів, є і вологе літо і зима. А хто тямить люту зиму на переламі минулого і цього року — той здригається на думку, що тодішні сніжні завії й хуртовини можуть повторитися і затруїти людям життя.

Покищо ми тільки на початку осіннього сезону. Дехто тужить за минулим відпочинковим літом, але законів природи ніхто змінити не всилі. Їм повинуватися і включитися у нормальний біг життя і подій. В Америці школи різних ступенів і видів розпочинають науку в різний час, але — вчасно осінню. Відомо з нашого власного досвіду, що не всі діти і не всі юнаки та дівчата однаково вітають свій новий шкільний рік. Для одних — це радісна нагода зустрічі своїх шкільних товаришів, для інших — це сумне прощання з літніми вакаціями.

Америка — в очах зовнішнього світу обітована земля, хоч, мабуть, нема вже таких наївних, які вірили б, що тут доляри валяються на вулицях. Наші земляки з України, які приїжджають у відвідини до своїх американських свояків, не можуть вийти з дива, як важко тут всі працюють. Хто працює — може пристойно жити, — молоді люди мають широкі перспективи робити кар'єру, старшим нелегко привикнути до американського способу життя, в якому на кожному кроці можна почути „не турбуйтеся—не спішіть — і всі водночас завжди у поспіху, у погоні за важко здобутим грошем. Тому для величезної більшости громадян Америки — День Праці — це дійсно нормальний заклик до праці, яка є тут головним змістом життя.

І тому не диво, що кожний і кожна з нас мають таких приятелів і знайомих, які просто не вміють не працювати, відпочивати в робочі дні і години. З інших народів японці і німці мають славу найбільш роботящих. Коли речники Америки сердилися на Японію, вона заливає Америку своїми виробами, які дешевші, бо в Японії робітник погано платний і довше працює, офіційний речник японського уряду просто закинув американським юнійним робітникам автомобільного промислу у Дітройті, що вони — ліниві. Закид був образливий, бо, не працюючи ніхто не зміг би довго прожити в Америці.

Треба привітати День Праці, як дату започаткування нового сезону — праці, науки, громадської активности.

Д-р Роман Барановський

TIMEO DANAOS ET DONA FERENTES

Наведена вгорі наголовку сентенція — це афоризм старих римлян, який, в українській мові значить: „Боюся данайців навіть, коли вони несуть дари“. (Пригадуєтьсдя тут із мітології „подарунок“ Троянського коня греками-данайцями для троянців).

Примінюючи цей афоризм до нашої історії, можна парафразувати його такими словами: „Побоююсь Росії, навіть якщо вона несе дари“. Щоправда Росія ніколи не несла Україні дарів, але стерегтися її необхідно і треба.

Підступна, єхидна і облудна політика Росії до України нам аж надто добре відома. Історія нашого народу і України — це безперервний ланцюг фізичного і духовного гніту та нищення нашої культури, духовости, церкви, мови й традицій.

Росія ніколи не дотримувалася обіцянок, постійно ламала договори, а різними нечесними трюками використовувала добродушність і наївність нашого народу, а часто і його верхівки, яка довіряла Росії.

Триста років окупації України царською Росією, а згодом 70 років поневолення комуністичною Москвою — це період незчисленних жертв і нищення наших визначних політичних, церковних і культурних діячів, українських патріотів, знищення штучним голодом майже десяти мільйонів українських селян, колгоспна кріпаччина, русифікація, терор, вивози-заслання на Сибір, розстріли та тортури національно свідомих українців, які боролися за збереження рідної мови, культури і славного історичного минулого. Це довело Україну до повної духової і економічної руїни, а останнім часом ще й до екологічної катастрофи, до затруєння довкілля, людей, води і повітря радіяцією, яка вже отруїла багато ні в чому неповинних людей і буде затруювати ще багато років, головно наше молоде покоління.

Український народ у боротьбі за свою незалежність і волю приніс гекатомби жертв. Мабуть немає у світі народу, що заплатив таку високу ціну за свою волю і незалежність.

І нарешті ми маємо незалежну державу, але все ще висить над нею меч Дамокля. Далі не вщухають різні заяви, що їх висловлюють російські націоналістичні кола, які пропагують так звану „державу слов'ян, до якої увійшли б Росія, Україна, Білорусь, а то й Казахстан (частина, де є перевага російської етнічности); що „кордон між Україною і Росією — це кордон в дійсності однієї нації, але двох незалежних штатів“... Такі вислови російських націоналістів — це ніщо інше, як намагання відновити в колишньому СССР з'єднання-злиття націй і перетворення народів в один, колись „радянський народ“, а сьогодні — „всеросійський народ“.

Такі тенденції говорять самі за себе і стверджують, що в Росії у відношенні до України нічого не змінилося. Стара імперіялістична політика Москви домінує скрізь.

Тому сьогодні, коли Україна вже як самостійна і незалежна держава, завершує з Росією політичні та економічні чи інші договори, які, залежно від домовлень, можуть бути корисні або й шкідливі для України, наведений вгорі афоризм дуже актуальний. „Біймося данайців, навіть коли вони несуть дари“.

Отож, не повторюймо старих помилок у минулому, що нанесли багато шкоди нашому народові, але на порозі четвертої річниці незалежности української держави маймо постійно на увазі парафразований афоризм старих римлян і пам'ятаймо теж про українську народну словесність, що криє в собі велику мудрість: „Береженого і Бог береже“.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про кінець літнього відпочинку

Саме надходить останній довгий кінець тижня, де всі тут святкують День Праці. Ніхто тоді не працює; закінчується літній відпочинок і розпочинається звичайний „млин“ річних зайнять. І коли бажаємо один одному безжурно і приємно провести цю останню можливість принаймні коротко, відітхнути та набрати сил перед щоденними зайняттями, насувається не одному із нас питання „чи це справді був літній відпочинок і чи дійсно є що кінчати?“

Наша співробітниця із видавництва „Свобода“ привітала нас вчора такою розповіддю, що саме характеризує почування пересічної людини. Коли вона, як кожного ранку, їхала підземною залізничкою до Джерзі Сити, зустріла знайому, яка із зітханням заявила, що вона така втомлена літніми місяцями, що потребує доконче вакацій. Недовго після того — розповіла вона, — що підслухала розмову двох поважних „бизнесменів“ із течками в руках, як вони жалувалися, що їм необхідні... вакації і відпочинок, бо, мовляв, „далі так тягнути вони не можуть“. При вході до будинку УНС зітхання працівника Екзекутиви висловлювало це саме бажання, що „далі вже бути так не може і треба відпочити“. Думаєте, дорогі читачі, що у мене інше бажання? Хоча, так звані, літні вакації, вже давно закінчилися та й були вони дуже короткі але ніяк не залишили почуття відпочинку.

Де тут причина, що так багато осіб відчуває це ж саме? Як воно, що не вітаємо кінця літнього відпочинку з вдоволенням і сповнені енергії ідемо назустріч осені й зимі? Можливо, що тут вина у цьогорічному літі, яке було на цілому світі незвичайно гаряче, а можливо, це вина, — у шаленому темпі життя.

Ми навіть вакації літом відбуваємо у постійному поспіху. Кудись ідемо, пожираємо десятки миль автом, відвідуємо різні місця, возимо дітей на табори, із таборів, ідемо зустрічати родину і так в безконечність. Скільки із пересічних громадян перебуває довший час на тому самому місці, спокійно і вигідно, із книжкою в руках та „сонцем у кишені“?

А скільки взагалі може дозволити собі тільки на короткі дні літнього відпочинку, на один тиждень чи найвище — два і на цей короткий час відкладає цілий рік якесь дуже важливе особисте завдання, на яке у щоденному крутежі немає ніколи часу?

Наші гості з України часто дивуються: як це можливе, що ми не їдемо на місяць-два на т. зв. канікули, що можемо так безперервно поспішати, в погоні за часом і невиконаною працею? Либонь не даремно говорять завжди про „американське темпо життя“, коли воно справді охоплює ціле населення.

А втім тепер саме, коли в останніх роках відкрилися для нас — українців — такі широкі можливості взаємних відвідин України—ЗСА, у нас літом ще менше часу на відпочинок. Роз'їжджаємо в Україну, вітаємо гостей відтіля, відвідуємо концерти та імпрези, де виступають наші земляки і... ледве перехоплюємо віддих.

Отже, коли тепер у ці перші вересневі дні „святкуємо“ закінчення літа та літніх вакацій не диво, що стільки осіб ставить собі питання: „Чи це справді був літній відпочинок?“ Я принайменше розумію дуже добре всіх цих принагідних зустрічних, що так гаряче саме нині його бажають. Але як найти чародійну паличку, яка б одним помахом завернула літні місяці?

О-КА

Юрій Р. Рибак

ЗАГАЛЬНИЙ АСПЕКТ БИЗНЕСОВОЇ ЕТИКИ

Для збереження нашого фізичного існування приходиться нам мати діло з бизнесами від найменшого крамаря чи ремісника до великих підприємств, які нам пропонують свої послуги на товар. Але це не все. Багато з нас знає ближче бизнеси, бо працює або працювали у них на різних постах. Є і такі, що „визволились“ на власників і є такі, що у своїй професії силою обставин стали теж бизнесменами... На жаль, буває, що людина, яка з природи не є досконалою істотою, не завжди у своїй поведінці поступає згідно з вимогами етики.

Що ж таке „етика“?.. Назва її сягає своїм корінням латинської та грецької мови. Етика — це сукупність моральних форм; вона означає звичай, характер і є заразом філософською наукою про правила поведінки, про добро та його здійснення. А у практичному щоденному приміненні — це норми моральної поведінки людини у громаді. І тут знайшла своє місце бизнесова етика, яка стала зразком прикладної етики. Вона, бо, бере чисті теорії, принципи і концепції формальної етики і примінює їх до світу праці, до ситуації, яка диктує реальне життя. Це життя між іншим висуває такі питання: Як же бизнесмени знають, „що є правильне, а що зле“, коли переводять бизнесові завдання?.. А раз вони пізнали, що є правильне, як же можуть поступати вслід за тим?..

У тих питаннях мимохідь дається завважити як бизнесова етика по суті стає теж прикладною філософією... Загальнобизнесову етику поділяють на дві окремі частини. Одна з них — „менеджерське лихо“ (незаконна, неетична і сумнівна практика), а друга — це „моральна плутанина у менеджменті“ (багато етнічних трудностей у вирішуванні справ під час щоденного діловодства). Цікаво, що підручники та статті в академічних журналах звернули особливу увагу на нелеґальні, неекономічні і сумнівні практики в бизнесі, а установивши причину, шукають за найкращою розв'язкою проблеми. Звичайно, пояснення нечесности чи хабарництва зв'язують з браком характеру винуватого, що спричинила його жадоба скорого, особистого збагатіння. Знову ж сильна конкуренція на ринку, ринкова змінлива коньюктура, вимога виявити у короткому часі прибуток часто стають зародком менеджерського лиха... Сьогодні не вистачає бути керманичем корпорації лише з професійним знанням свого діла. Він мусить знати теж інші ділянки, а особливо вважати на це, щоб у рішення включати моральний аспект... Незавидна ж доля сучасних менеджерів! Вони несуть тяжке ярмо зобов'язання супроти своїх начальників, шеровців, покупців, доставців та службовців як теж громади, серед якої компанія працює.

На установлення бизнесової етики великий вплив має американська влада на всіх своїх адміністраційних щаблях від льокальних, стейтових до федерального включно. Тому саме у надмірному реґулюванні корпоративного сектора багато осіб завважує урядове вторгнення у проблеми приватного бизнесу. Та незважаючи на вислови застереження, менеджери розуміють, що закон — це „моральне мінімум“, яке стелить дорогу для започаткування етичної поведінки.. Але тут є „але“, бо закон є законом, а з тим зобов'язанням, однач... у своєму приміненні може також уважатись неетичним!.

З уваги на важливість зростаючого зацікавлення серед американської суспільности університети включили курс етики у своє навчання. В основному завданням курсу не є виробляти характер людини, а радше поділятись знанням, будувати майстерність („Skills“) і розвивати ум. На кожний випадок курс етики може придатись студентові, який колись стане менеджером і прийдеться йому вирішувати заковику пов'язану з етикою... Під впливом публічної опінії багато американських порпорацій офіційно впроваджує у своє діловодство бизнесову етику. Вони між іншим улаштовують повчальні зустрічі, вводять спеціяльні телефонічні „гарячі лінії“ на те, щоб публіка могла конструктивно критикувати етичний аспект практики корпорації і пропонувати зміни. І це все робиться тому, щоб перебороти етичну кризу, яку потвердив опит про „етичний стандарт керманичів“. Тут найвищу оцінку „відмінно“ осягнуло тільки два відсотки керманичів!

Про „зв'язок з клієнтами“ у формуванні етичних норм голова правління великої японської компанії сказав таке: „Ми відповідаємо не лише перед шеровцями, але теж покупцями, нашими службовцями і їхніми родинами, нашими мешканцями громади і насправді цілою суспільністю. Наш прибуток осягаємо зусиллям сприяти добробутові цілої громади“.

Державне реґулювання, академічне зацікавлення і сильне корпоративне вплутання стали цим, що ділянку бизнесової етики вважається теж соціяльним рухом, що є доброю вісткою для службовців та покупців.

Бизнесова етика у теорії звучить доволі привабливо, однак у практиці вирішувати бизнесові справи, сперті саме на етичному аспекті, не так легко. У багатьох випадках приходиться вияснювати і установлювати: де добро, а де зло, а де ж їхня межа? І виглядає, що у крайній конечності залишається ще надалі актуальна порада американського письменника і гумориста Марка Твейна (1835—1910): „Завжди поступай правильно. Це задоволить деяких людей і здивує решту“.

Д-р Осип Кравченюк

УКРАЇНЦІ В ШАМОКІНІ

III

Після відходу о. Сполітакевича до Йонкерсу, Н. Й. шамокінську парафію перебрав у лютому 1922 року о. Михайло Кузів, але два роки пізніше він перенісся до Гартфорду, Конн. Тоді до Шамокіну прийшов 1-го лютого 1924 року о. Михайло Олексів і залишився тут до 1942 року. В його роки парафія сплатила мортґедж і придбала дім на школу при вулицях Вебстер і Шамокін.

У квітні 1934 року шамокінські українці пошанували добірними програмами 40-річчя Українського Народного Союзу, а в липні того року 50-річчя своєї церкви. У той час Митрополит Константин Богачевський закликав до творення денних парафіяльних шкіл і таким чином у Шамокіні відчинено в 1938 році новий шкільний будинок, в якому навчалося 132 дітей, а вечорами відбувалася наука релігії, співу й вишивання (107) учеників), що її вели сестри Ріта і Теофанія. В 1940 році число дітей зросло до 171. Церковним хором керував Олександер Дроздяк (1919—47), оркестрою Теодор Любиш.

Працю о. Олексіва продовжували від 1942 року оо. Михайло Кузьмак, Степан Готра (1949—50) і Омелян Шараневич (1950—51), який перебудував школу на восьмиклясову й перевів потрібні уліпшення конвенту. У вересні 1951 року парохом Шамокіну став о. Степан Побуцький, а після його смерти 14-го вересня 1952 року о. Мирон Плекон. Він був тут до квітня 1956 року, коли його замінив о. Михайло Кавола. Він подбав про упорядкування церковних посілостей і уплянував іконостас, що його поставив у церкві його наступник (від червня 1958 року) о. Константин Бердар. Назначений на пост ректора Духовної Семінарії св. Йосафата у Вашінґтоні, о. Бердар залишив Шамокін в 1965 році і в січні того року парохом назначено о. Юрія Дубицького. Під його керівництвом перебудовано ушкоджені 1972 року гураґаном церковну залю і кухню та переведено направи устаткув..нь у церкві.

Отець Дубицький душпастирював у Шамокіні до січня 1980 року і після нього парафію обслуговували оо. Адам Поліщак (до квітня 1983 року), Теодор Данусяр (черв. Михайло Бачо (1981—84), Михайло Гуцько (1985—88) і Давид Чабін. Крім згаданих, у шамокінській парафії працювали також оо. Микола Фисаник (1946), Богдан Олесь (1947), Йосафат Ананевич (1947), Володимир Пелліх (1947—48), Іван Лазор (1956—57), Йосиф Лукасевич (1951), Петро Мельничук (1951—52), Іван Зрада (1952—53), Ізидор Сохоцький (1953—65), Теодор Данусяр (1980—81), Юрій Ворщак (1984—85) і Михайло Дербиш (1985).

Згаданий уже вгорі брак допливу нових іміґрантів позначився від'ємно на громадському відтинку життя українців Шамокіну. В початках було тут чотири братства, пов'язані з Українським Народним Союзом і ще в 1930 роках працювало Товариство Українських Братств, яке втримувало Народний Дім, громадянський клюб, добру бібліотеку, дар о. Констанкевича, і влаштовувало кожного року святкування Тараса Шевченка. Після Другої світової війни уся діяльність шамокінських українців засереджується довкола церкви. Жінки були зорганізовані в Сестрицтві св. Анни і від 1940 року в Сестрицтві Пресвятої Богородиці. В 1950 році постали два відділи Апостольства Молитви і т. зв. Санфлавер Клаб для жінок понад 50 років життя. Ці жіночі організації існують донині.

Молодь була об'єднана від 5-го лютого 1950 року у шамокінському відділенні Ліги Української Католицької Молоді, до якого входили члени з 12-ти поблизьких парафій. Вони відбували реколекції у монастирі ОО. Францішканів у Сайберствіллі, Па. і влаштовували товариські зустрічі перед Різдвом, балі, як також спортові змагання ґольфа і круглів. Модератором цього відділення був о. Мирон Плекон. Вівтарні хлопці мають свій клюб, а ученики парафіяльної школи є зорганізовані в спортових дружинах кошиківки і круглів, відомих під назвою „Ремс“. Для придбання фондів для школи при парафії існує Батьківський Кружок. Українська церковна громада Шамокіну гордиться, що з неї вийшли чотири священики (оо. Юрій Кандра, Д. Ковальчик, Кирило Дроздяк, Михайло Д. Сопп) і три монахині (сетри Марія Віра Вітович, М. Вероніка Демшак і Анна Сопп).

Як на інших поселеннях, українці в Шамокіні становлять сьогодні четверту ґенерацію. Після кількох років ізоляції, іміґранти-піонери організувалися в запомогові братства, придбали власну церкву, творили при ній хори, оркестри і драматичні гуртки, а крім цього засновували свої власні торговельні підприємства. Цих останніх було багато в Шамокіні. Властителями ресторанів чи готелів були Теодосій Талпаш, Єфрем Кучковець, Петро Серафин і брати Мурдзи, торгівлю споживчих товарів вели Михайло Лабовський, Михайло Колодій, Іван Талпаг, Я. Жилич, напитками торгували Юліян Копистянський і Гавриїл Малиняк. Венедикт Талпаш займався м'ясарством, Йосиф Валиш кравецтвом, а Петро Кузьмич чищенням і прасуванням одежі. Мав Шамокін також кооперативну крамницю мішаних товарів, взуття, полотна тощо. Її вели Володимир Ґлова, Марко Сметана, Олексій Шаршонь, Михайло Такач, Ізидор Витовський і Д. Кулянда. Віцепрезидентом місцевого банку був Іван Новак.

Діти піонерів виростали вже в американському середовищі, ходили до американських публічних шкіл, а одиниці продовжували своє навчання в університетах, як от Іван Копистянський, перший український адвокат, народжений в Америці. Дехто з цієї другої ґенерації вів засновані батьками підприємства, але зацікавлення українським громадським життям зменшилось. Процес американізації, чи цілковитої асиміляції посилився у воєнні й повоєнні роки, час третьої ґенерації. Кінець вугільної індустрії послабив економічну ситуацію у Шамокіні і змусив молодих людей до виїзду в інші місцевості, де були кращі можливості праці. Це привело до цілковитого заникнення і так кволих українських громадських організацій. Залишилися церква й один відділ Українського Народного Союзу. Впрочім, теперішня ґенерація, правнуки іміґрантів-піонерів, живе поза межами зорганізованої української спільноти.

Відзначено 50-річчя боїв під Бродами

Львів, п'ятниця, 22-го липня. Чудова соняшна погода, як 50-років тому під Бродами, Золочевом-Княжим. Вже в 9-ій годині з усіх сторін підходять до собору св. Юра сивоголові комбатанти з братства колишній вояків 1-ої Дивізії УНА „Галичина". Деякі з них з палицями, інваліди, але й вони бадьорі, з піднятими головами. Приїхали з різних країн світу побратими. Тут видно з одностроях делеґацію з Великобританії, яку очолював майор д-р С. Фостун та хорунжий П. Кіщук. Підходять побратими із ЗСА, яких ведуть Ю. Ференцевич та О. Слупчинський. А ось і ветерани з далекої Австралії, Німеччини, з Польщі, Бельгії. Рівнож під'їжджають автобуси з побратимами з Тернопільської та Івано-Франківської станиць. Привітання, зустрічі, спомини. З усіх сторін лиш чути: „А ти пам'ятаєш Заболотці, Дуб'є, Поникву, Жарків, Ясенів", і пішло, пішло про все аж до Княжого, де був останній бій і прорив з оточення.

Година 10-та ранку. Команду приймає побратим Юрій Ференцевич. Всі стають в ряди по три чоловіки, організовано заходять у церкву. Почалась архієрейська Служба Божа. Править Владика Филемон Курчаба в сослуженні священиків. Саджаємо на лавки інвалідів, які не можуть стояти. В церкві повно побратимів, які зайняли середину перед вівтарем. Багато прийшло членів родин, дітей і внуків дивізійників. У всіх святковий настрій, чудово співає хор; преса і телебачення записують Богослужіння на відеокамеру, щоб можна було показати цю велику подію дня. Після Служби Божої виходять всі на подвір'я і шикуються перед митрополичою палатою. Голова Крайової Управи Л. Войташ подає команду „Струнко" і звітує членові головної управи Братства побратимові Ю. Ференцевичу про збір дивізійників на відзначення 50-річчя боїв під Бродами. Перерва на обід, а вже о 13:30 похід до Львівської Фільгармонії, де на 15 годину призначена товариська зустріч. Відспівано гимн. Ведучий зустрічі побратим М. Бендина покликав президію в складі: Ю. Ференцевич — ЗСА, С. Фостун — Великобританія, Б. Тарнавський — Австралія, І. Захарків — Німеччина, Л. Войташ — Львів, Крайова Управа, В. Малкош — Івано-Франківська станиця, Б. Стасів — Тернопільська станиця, В. Куйбіда — посадник м. Львова Р. Костюк — полковник, Спілка Офіцерів України, А. Кошій — полковник, СОУ,

Двохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять поляглих в боях побратимів.

Виступають з привітаннями: В. Куйбіда, С. Фостун, Ю. Ференцевич, Б. Тарнавський, І. Захарків, Л. Войташ, В. Малкош, Б. Стасів, Р. Костюк, Б. Ханасик, Я. Качай — від ССК ЗСА, О. Демчук — від Союзу Українок, М. Мастикаш — від Спілки політв'язнів, побратим В. Сірський, поетеса Є. Лещук, від УПА — побратим В. Максимчук, В. Саламаха і вкінці — виступ дочки світлої пам'яті сот. Д. Палієва, Христини Турченюк, яка поділилась спогадами про батька.

Виступає ансамбль під керівництвом голови Спілки композиторів у Львові М. Скорика. Веде концерт побратим О. Слупчинський. Добре підібрана програма з клясики і народних пісень, а на закінчення — наша дивізійна пісня „Маширують добровольці". Після заспіву артиста О. Чмира дивізійники всі встають і співають молодечими голосами: „Хто живий, хто живий, в ряд ставай, в ряд ставай, здобувати, визволяти рідний край". Концерт закінчився, та побратими виходити так скоро не хочуть. Співаємо нашу улюблену дивізійну пісню „Подай, дівчино". Ще довго звучали різні дивізійні та народні пісні у фойє фільгармонії. Розохочене братство згадало 1943-44 роки, молодість та прагнення до подвигів у боротьбі з московською навалою.

Субота, 23-го липня. Збірка о 7-ій годині ранку. Сідаємо в автобуси і їдемо в напрямі Львів-Золочів-Червоне, де має відбутись посвячення пам'ятного каменю на місці спорудження каплиці. Приїхавши на цвинтар, всі виходять з автобусів, роблять собі світлини на пам'ять, оглядають перші перепоховання (дев'ять могил і хрестів), а всього перепоховано тлінні останки 23 наших стрільців, які були викопані з братської могили в Княжому. Рівно о 10-ій годині подано команду і дивізійники вишикувались коло пам'ятного каменя. Підходять священики різних конфесій, серед них і наш дивізійник о. Блаженко. Відправлено Панахиду, Молебень та посвячено поле цвинтаря і пропам'ятний камінь. Від лісу трохи повіває вітерець, але сонце гріє і температура понад 30 ступенів за скалею Цельзія. Хто слабший, шукає тіні під деревами, але колишні вояки стоять твердо, віддаючи останню честь і спільну молитву поляглим побратимам. Лунає пісня „Чуєш, брате мій" і „Коли ви вмирали" й на тому закінчено відправу на цвинтарі.

За попереднім домовленням з головами сільської ради та селянської спілки Володимиром Бойком та Володимиром Хомою веземо наших гостей з діяспори на обід в тракторну бригаду. На застелених на подвір'ї столах добре смакував усім український борщ, гречана каша з котлетами та свіжий хліб. Подякувавши жінкам та дівчатам за обід, сідаємо всі з добрим настроєм в автобуси і їдемо знову на цвинтар. Побратими з наших станиць обідали в лісі, який підходить до цвинтаря, в холодку. Відтак валка автобусів і авт від'їхала в напрямі Бродів.

Година 17-та. На час уже чекає брідська громада Відділ війська та районний уряд і духовенство на чолі з Митрополитом Максимом Германюком. Вітають зібраних єпископ та голова районної Ради Д. Чобіт. Кладемо вінок коло пам'ятника Т. Шевченка, а другий коло пам'ятника жертв большевицького терору, де відправлено Панахиду і Молебень за замордованих в 1941 і в пізніших роках за панування московських тиранів. Переходимо організовано до кінотеатру, де відбулась зустріч з військовими та громадянами Брідщини. Програму веде Н. Чернишова, завідуюча музеєм. Відчитує реферат про дивізію голова Тернопільської станиці побратим Б. Стасів, також відповідає на запитання присутніх. Другим виступив голова Крайової Управи братства Л. Войташ, який розповів про бої під Бродами, охарактеризувавши все на приготовлених мапах того часу, і дав вичерпні відповіді на запитання цікавих. Третім виступив голова Івано-Франківської станиці В. Малкош, який поділився спогадами пережитої трагедії в липні 1944 року.

Після невеликої перерви розпочато концерт, в котрому треба відділити хор хлопчиків від 7 до 8 років. Співали вони з великим надхненням героїчну пісню „Б'ються, бються, не здаються".

Побратими з діяспори ночували у готелі, а решта поїхали автобусами до Підгорець, Висоцька та Ясенова. Люди вже чекали на нас і „розхопали" по кільканадцять чоловік на вечерю і нічліг. Спали, де хто хотів, було і сіно на оборозі. Втома на сонці протягом двох днів далася взнаки і кожен бажав якнайшвидше лягти...

Ясенів, 24-го липня, неділя. Збираємося коло автобусів о 10-ій годині ранку. Нас дев'ятеро ночувало в селі Висоцьке, в побратима-дивізійника Петра Павліва. Після вечері довго говорили про події липня 1944 року. Тут, у цьому селі, похований наш стрілець Володимир Наконечний, якого німці застрілили під час інциденту, що виник у зв'язку з відбиранням в селян худоби. Приїхали ми на його могилу, помолились та зняли пам'ятник на відеокамеру. Вертаємось до Яснева. Тут уже повно наших „хлопців", діляться враженнями, як кого приймали на місці нічного постою. Всі задоволені. Сідаємо в автобуси і їдемо на рогу Жбир, де вже є багато наших, що пішли пішки.

Рівно о 12-ій годині приїхала автобусом процесія з церкви та чотири священики. Проходимо маршем під командою хорунжого П. Кіщука на призначені місця. Починається Панахида і Молебень. Незважаючи на страшну спеку, стоїмо і допомагаємо співати прекрасному хорові з Бродів Панахиду. На закінчення отці виголосили змістовні проповіді на честь поляглих. Із вітанням виступили також голова сільської ради Демків, голова Брідської районної ради Дмитро Чобіт полковник Р. Костюк, майор С. Фостун, хорунжий П. Кіщук та Ю. Ференцевич. Я висловив загальну подяку всім, хо взяв участь в організації відзначення 50-річчя Брідської битви.

Остані звуки хору „Чуєш, брате мій" — і тим закінчено Панахиду. Перерва до 15-ої години на обід, який можна було придбати тут же. Його добре організувала Брідська районна кооперація.

Тим часом повідомили, що групи мають можливість відвідати місце, де 50 років тому стояли їхні полки і йшли бої. Ми з Ю. Ференцевичем вибрали напрям Жарків, Гута Пеняцька і околиці, які прилягають до тих сіл. В Жаркові відвідали дві могили, а ще нам показали три поховання в лісі і одне в полі. Думаємо, що цього року ті тлінні останки цих наших вояків також перевеземо на цвинтар в Червоному. Будучи в лісі, натрапили на добре збережені окопи. В годині 19-ій вертаємось назад до Ясенова і прямуємо до Львова. Інші групи поїхали в напрямі Підгірців, де була відправлена ще одна Панахида перед спорудженою минулого року могилою, а третя відвідала цвинтар в Олеську. До вечора всі з'їхались до Львова. За три дні нашої зустрічі багато побратимів знайшло один одного. Я також зустрівся з побратимом Мироном Гром'яком, який залишився живим і мешкає на Фльориді, а ми були в одній групі і носили на зміну скоростріл МГ-42.

Ми виконали наш задум і віддали після 50-ти років пошану поляглим побратимам з дивізії „Галичина". Поки ми ще живі, будемо відшукувати місця братських могил і перезахоронювати на побудованому нами цвинтарі в селі Ляцьке-Червоне.

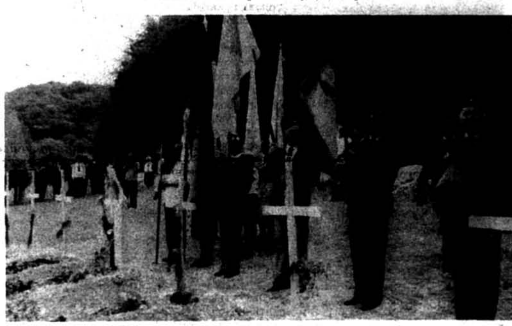
Михайло Бендина
Голова Львівської Станиці
колишніх вояків 1-ої
Дивізії УНА „Галичина".

Єпископ Филемон Курчаба відправляє Панахиду в катедрі св. Юра у Львові.

Панахида на меморіяльному цвинтарі.

Могили перепохованих дивізійників на меморіяльному цвинтарі.

Члени Галицького братства дивізійників на горі Жбир в Ясенові.

МЕТРОПОЛІЯ НЮ ЙОРКУ...

(Закінчення зі стор. 1)

Євген Стахів і Мирослав Шмігель — заступники голови, Андрій Ластовецький, Дем'ян Ліщинський і Лідія Томашик — члени) і привітав всечесніших отців та святочно зібрану громаду. „Вітаймо з трирічччям незалежности української держави український народ на чолі з новообраним Президентом Леонідом Кучмою, — сказав В. Крижанівський і далі продовжував: — Не шукаймо найчорнішого, що діється в Україні, але дивімся, як можна її сьогодні допомогти вийти з цієї кризової ситуації. Допомагаймо стати Україні на твердий економічний ґрунт, щоб вона могла рости, розвиватися і стати багатою країною". Дальшу керму програмою святочного бенкету передав ведучому Несторові Голинському, який подякував за передання йому такої почесної ділової функції і попросив Святослава Максимчука, актора Львівського театру ім. Заньковецької, який прекрасно прорецитував пролог до поеми Івана Франка „Мойсей" — „Народе мій..." Слово В. Крижанівського і рецитація С. Максимчука наповнили святочно зібраних атмосферою піднесення.

Голова Українсько-Американської Координаційної Ради Уляна Дячук привітала це національне свято — третю річницю української незалежности — і висловила кілька вдумливих думок і побажань. Довше слово виголосив виконуючий обов'язки амбасадора України в ООН Борис Гудима. У вступі він підкреслив, що 24-го серпня 1994 року сповнилось три роки незалежности української держави. „Ми переживаємо радісну, давно, давно очікувану нами мрію, яка стала дійсністю, це є незалежна, самостійна і соборна українська держава. Згадаймо сьогодні всіх тих, що на шляху здійснення цієї святої мрії боролися довгі роки і віддали своє життя, щоб ми жили вільно на своїй прадідній землі у гаразді і добробуті, — сказав Б. Гудима. — Три роки — це недовгий проміжок часу, але ми будуємо державу. Робимо, що у наших силах і як тільки вміємо. Ми не маємо права зрадити наш народ і не можемо собі дозволити на те, щоб втратити незалежність української держави, яку визнало багато країн світу. Ми повинні показати і підкреслити наш, себто України, вклад у світову культуру, бо ми є відомі під тим оглядом у світі. Звичайно це осягають переважно вільні держави.

Те, що зараз відбувається в Україні, — сказав далі Б. Гудима, — яка шукає своїх шляхів, це важкий і довгий процес, але його треба видержати і перебороти. Сьогодні в загальному у світі є складна економічна ситуація, а в Україні вона значно трудніша. Незалежно від цього Україна таки має деякі успіхи. Головне, що Україна втрималась на карті світу, як вільна і незалежна держава. Україна формує свої інститути, наукові установи, підтримує на належному рівні українські університети".

Б. Гудима згадав про вибір на Президента Леоніда Кучму та його ставлення до сучасних проблем України. Він старається затвердити, що дотепер робив його попередник Леонід Кравчук та запевнити Україні незалежний розвиток. До речі, Україна і її теперішній Президент є зацікавлений у співпраці співдружних країн. Наші сусідські дружні зв'язки не повинні бути загрозою втрати нашої незалежности. Україна стала демократичною державою. Протягом того часу ви чули багато різних прогноз, проєктів, були й найбільш негативні, але не все, що хитається падає. Ми добре знаємо наші негаразди. Не забуваймо, що три роки в історичній перспективі — це тільки мить. Нас чекає ще багато випробувань. Ми на все мусимо бути приготовані", — Б. Гудима закінчив своє слово цитатою Михайла Грушевського.

Ведучий Нестор Голинський прочитав привітання з нагоди третьої річниці незалежности української держави президента ЗСА Б. Клінтона. Парох церкви св. Юра о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, сказав молитовно-благальне привітання, провів молитву та поблагословив їжу.

За президіяльним столом, яких представив ведучий, сиділи Євген Стахів, голова УАКРади Уляна Дячук з чоловіком Володимиром, виконуючий обов'язки амбасадора України до ООН Борис Гудима з дружиною, генеральний консул Віктор Крижанівський з дружиною Людмилою, голова УККА Аскольд Лозинський з дружиною Ронею і Мирослав Шмігель з дружиною Надією.

У мистецькій частині виступили солісти Тернопільської філгармонії Ярослав Леміщак, який виконав кілька українських пісень, і Ольга Камінська з Київського театру опери, яка також виконала кілька пісень, а також разом виконали кілька пісень при акордеоновому супроводі Віктора Чумака. Мистецькою одиницею завідувала Ольга Гавур.

У кінцевому виступі Аскольд Лозинський накреслив картину сучасної політичної ситуації України і при цьому висловив щиру подяку комітетові за дбайливу підготову цього успішного святочного бенкету. Отець Української Православної Церкви Панкратій провів молитву і проголосив многолітствіє за український народ.

Національним гимном закінчено свято незалежности української держави.

Ділимося сумною вісткою,
що в четвер, 18-го серпня 1994 р.
по довгій і тяжкій недузі відійшла у Вічність
на 74-му році життя

бл. п.

ЮСТИНА КУЙБІДА

ПОХОРОН відбувся 22-го серпня з церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар св. Духа у Гемптонбургу, Н. Й.

Залишені в смутку:
муж — ОСИП
доньки — ОКСАНА СТАНЬКО з мужем ЮРІЄМ і дітьми СТЕФАНОМ і АДРІЯНОМ
— НАТАЛКА КУЙБІДА-ЛИНЧ з мужем РОНАЛДОМ
брат — ОЛЕГ [illegible] з родиною
сваха — ЛІДІЯ СТАНЬКО
свати — РОНАЛД І СУЗАН ЛИНЧ
Родина в Україні і Канаді.

Рівночасно повідомляємо, що в 40-ий день Служба Божа відбудеться в понеділок, — 26-го вересня, 1994 р. о [illegible] ранку в церкві св. Юра, при 7-ій вулиці в Ню [illegible]

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У статті А. Камінського „Небезпека комплексу 'ностальгійного жалю за минулим' " („Свобода", ч. 162 з 26-го серпня 1994 р.) у другій колонці 8-ий рядок згори слід читати „як довго він не був спікером українського парляменту.."

В Україні

(З інформації УНІАР)

КИЇВ. — Головний радник Міністерства закордонних справ Ураїни Олександер Тараненко розповів про результати поїздки очолюваної ним делегації до Казахстану, Киргизстану та Узбекістану, де обговорено проблеми двосторонніх відносин та інтеграції в рамках СНД. За словами Тараненка, на початку жовтня відбудеться зустріч керівників держав СНД, на якій Казахстан має намір подати на розгляд проєкт Евразійського союзу. Узбекістан, за словами Тараненка, схвально ставиться до такого союзу, однак у Киргизстані проєкт вважають недосконалим. Керівники Киргизстану роблять ставку на регіональне співробітництво на зміцнення зв'язків з Туреччиною і Пакистаном. За словами Тараненка, під час поїздки погоджено питання про взаємодію делегацій на 49-ій сесії Генеральної асамблеї ООН щодо інтеграції країн з перехідною економікою у світове господарство, реформування ООН, відшкодування шкод, нанесених в результаті економічних санкцій Ради Безпеки ООН.

КИЇВ. — Віталій Масол зустрівся з прем'єр-міністром Словаччини Йозефом Моравчиком і обговорив питання двосторонньої співпраці. „Ми сподіваємось отримати словацькі інвестиції для завершення будивництва гірничо-збагачувального комбінату в Долинському", — сказав Масол.

Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

здійснюється в інтересах України. Наступного року передбачається запустити сателіт моніторінгу довкілля і сателіт зв'язку. Згідно з програмою до 1997 року Україна запускатиме 1-2 космічних апарати на рік, а після 1997 року Европейське космічне товариство, ЗСА, Японія, Канада, Україна, Росія плянують запустити міжнародну орбітральну космічну станцію „Альфа". Україна бере в підготовці і здійсненні цього проєкту активну участь щодо виконання технологічної роботи. Але з державного бюджету України на цей проєкт не буде витрачено ні одного карбованця.

На запитання чи зможе Україна самостійно втілювати в життя космічні проєкти А. Жолко-Титаренко відповів, що ні. З технічної точки зору в Україні можна було б створити замкнутий цикль космічних технологій, але треба мати свій космодром, а такої площі на території України неможливо виокремити. „Я не бачу ніякого сенсу створення в Україні замкнутого циклю виробництва космічної техніки. Ми повинні інтегрувати з Росією, ми повинні працювати з Росією. Врешті-решт, Росія для нашої космічної промисловости — це ринок збуту. Контакти з Росією у нас дуже тісні. Ні ми без Росії, ні Росія без нас вижити не зможе. Жоден український космічний апарат не полетить без участи російських підприємств. Що стосується політичних питань, то ми ведемо з Росією переговори про створення міжнародної правової бази для вирішення усіх питань співпраці. Це просто потребує часу", — сказав А. Жолко-Титаренко.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 34-го Відділу УНСоюзу у РИЧМОНД, ВА.

З днем 1-го вересня 1994-го року обов'язки секретаря 34-го Відділу перебрав новий секретар ЛЕОН СОРОКА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі і вплачувати вкладки на адресу:

MR. LEON SOROKA
702 ROBIN RD
MECHANICSVILLE, VA 23111
(804) 559-4263
or (804) 321-6397 Ext. 3024

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Дітройт, Миш.
повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

відбудуться

в неділю, 18-го вересня 1994 р. о год. 10-ій ранку в залі Українського Культурного Центру
26601 Ryan Rd., WARREN, Mich.

В нарадах зобов'язані взяти участь члени Управи Окружного Комітету, відділові урядовці, організатори та делегати 33-ої Конвенції наступних Відділів:

20, 75, 82, 94, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

Осінні наради призначається організаційним справам та для поширення знання про союзові забезпеченеві продукти

В нарадах візьмуть участь:

Член Екзекутивного Комітету

д-р Олександер Серафин,
радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:
д-р Олександер Серафин, голова
Роман Лазарчук, секретар — Ярослав Базюк, касир

✻ ПРАЦЯ ✻

ПОШУКУЄМО
учительку до Світлички в Йонкерсі, Н. Й. на дві години рано кожної суботи. Дзвонити до **Наді Цвях (914) 949-7010**

ПОШУКУЮ
жінку до опіки двох дітей і домашньої праці. Помешкання і харч включені.
(201) 927-5805
телефонувати вечором

ПОШУКУЄМО
жінку до опіки над двома дітьми і до легкої домашньої праці. Мешкання, харчі і платня за домовленням. Тел.:
(201) 267-7166 по 7-ій веч.

✻ РІЗНЕ ✻

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to: **Single Ukrainians P.O. Box 24733 Phila., Pa. 19111**

✻ РОЗШУКИ ✻

ПОШУКУЮ
сестру: дівоче ім'я **ЛЮБЧЕНКО, ВІРА;** по чоловікові — **КОЗЛОВСЬКА, ВЕРОНІКА,** нар. 1924 р., виїхала до Німеччини 1942 р.; її чоловіка — **ВЛАДИСЛАВА;** її дочку — **ВАНДУ,** нар. 1948 р. Їх остання адреса: Walter Kozlowsky, 371 Cator Ave., Jersey City, NJ 07305.
Писати до: Україна, 315935 Полтавська обл., Семеновський р-н, с. Вербки, Довгопола Настя.

ПОШУКУЮ
брата з жінкою: **СУРОВ, СТЕПАН і ВАРВАРА;** сестер: (дівочі призв.) **СУРОВ, МАРІЯ і ОЛЬГА;** або родину. Понад 30 р. живуть в Чикаго.
Писати до: Україна, 326000 Херсонська обл., Нововоронцовка 11, вул. Бережного 26, Філіпенко, Тетяна К.

ПОШУКУЮ
мого діда — **ІВАН МІТІН;** його жінку — **АҐАФІЮ;** його синів — **КОНСТАНТИНА та ІЛЬЮ;** його внуків — (діти Константина) **ДАНИКА, РОБЕРТА, КЕРЛА, САНДРУ** та (діти Ільї) **НІНУ, МАРІЮ, МАРКА.** Дід в Америці від 1913 р., Агафія від 1927 р. жили на фармі, адреса: Eli Meetin, Geneva, OH 44041.
Писати до: Україна, 252037 Київ, вул. Петра Радченка 8/21, Коняхин Юрій П.

ПОШУКУЮ
сестру матері: **КАТЕРИНУ ІВАНЕЧКО,** нар. 1899 р. в с. Сівчина, Перемишльській обл., Барчинськім р-ні, Польщі. Виїхала до Детройту в 1937-39 р.
Писати до: Україна 326310 Херсонська обл., с. Калинчак, вул. Левицького 9, Дичок Галина Ф.

ПОШУКУЮ
тітку матері **МАРІЇ СТОЛЯРЧУК** (дівоче пр. **ДЕРМАНЕЦЬ**) з чоловіком **ДМИТРОМ СМІХУНОМ** і їх 3-ох дочок: ім'я одної **МАРТА.** Виїхали в 1920-30 рр. із с. Високого, Тетиївського р-ну, Київської обл. Замешкали в Детройті, Марта вчила українську мову. Адреса в ЗСА невідома.
Писати до: Україна, 258860 Черкаська обл., с. Жашків, вул. Петровського 3, Столярчук Василь І.